

denne Lovs Principper saaledes, altsaa ogsaa gennem en rationel Ligning, at der ikke blev, for saa vidt altsaa dette kan naas ad menneskelig Vej, nogen Uligelighed mellem store Dele af Befolkningen indbyrdes eller mellem forskellige Egne af Landet. Ja, skulde man ikke have faaet væsentligt mere ud af denne Diskussion, saa vil der allerede her være vundet noget ganske betydeligt. Det vil være et ganske overordentlig stort Fortrin.

Og saa vil jeg blot ønske, at denne Undersøgelse maa kunne fremmes saaledes, at Resultaterne deraf kunne komme os til gode ved Behandlingen af denne Lov. Jeg har set en Antydning i et Regeringsblad i Dag, hvorefter hele denne Sag netop skulde, om jeg saa maa sige, affærdiges uden nogen Undersøgelse, idet man skulde sige: Vi have ikke Tid til at beskæftige os dermed; om Ligningen er lidt mere eller lidt mindre retfærdig, kommer det ikke an paa. Det er et københavnsk Blad, og som Følge deraf er det overordentligt højmodigt og siger: Om Landboerne betale lidt mindre Skat end Københavnerne, er ganske ligegyldigt, bare Loven bliver vedtagen. Men saaledes forstod jeg ikke den højtærede Finansminister, at det var en bekvem Maade at faa Sagen af Vejen paa, at man bare skulde se at faa Loven fær dig, og saa kunde man blive ved at undersøge — der skal jo megen Grundighed til —, og det kunde være Maaned efter Maaned og Aar efter Aar, og imidlertid ligne de slapt, Uligeligheden bliver ved at bestaa. Det vilde jo være ganske uden Værdi. Nu er Tidspunktet der. Nu foreligger Loven til Behandling i Rigsdagens Ting, og det er ingen Hemmelighed, at man ogsaa i det høje Landsting interesserer sig levende for, at disse Ligningsregler blive saa rationelle som overhovedet muligt. Som Følge deraf vilde det være af allerstørste Betydning, om Resultaterne af en saadan Undersøgelse kunde fremkomme saaledes efterhaanden, at de kunne sætte praktiske Spor i Rigsdagens Forhandlinger. Hvad det gælder om, er altsaa, hvis man opdager, at der er noget forkert, at finde Midler til at gøre det bedre, og naar man i det hele taget har dette Spørgsmaal til Behandling og har faaet sin Opmærksomhed særlig henvendt paa en Reform paa Ligningsomraadet med Hensyn til Ligningsmyndighederne, er det naturligt, at man benytter denne enestaaende gunstige Lejlighed til at komme til Ende med dette Spørgsmaal, som er saa overordentlig vigtigt, thi det er dog Grundlaget for hele Skatten, og

hvis dets Retfærdighed brister, smuldrer overhovedet Berettigelsen for den højtærede Regering til at gaa videre ad den Vej.

Wenzel Neergaard: Da jeg i Gaar under Behandlingen af dette Lovforslag havde Ordet, omtalte jeg ogsaa det under Nr. 6 stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa, at det ved denne foreslaaede Skala fremkomne Beløb af Formue- og Indkomstskatten benævnes Grundbeløbet, og at det paa de aarlige Finanslove fastsættes, hvorvidt dette skulde forhøjes eller ikke. Jeg udtalte min Anerkendelse af det Princip, som laa i denne Tanke, for saa vidt som jeg mente, at den Flothed, som ofte kendetegner Lovgivningen i dette Ting, ved en Foranstaltning som denne vilde faa en vis Hemsko paa sig. Men jeg skal tillade mig at sige, at naar den ærede Ordfører deraf tager Anledning til at indkassere mine Udtalelser som en Anerkendelse af selve det Princip, der ligger til Grund for Ændringsforslaget under Nr. 6, kan jeg ikke give den ærede Ordfører Ret heri, og jeg tillader mig at tro, at den ærede Ordfører maa have overset Slutningen af mine Udtalelser i Gaar. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse nogle ganske faa Linier, som tilstrækkelig godtgøre Rigtigheden af det, jeg her siger. Jeg sagde nemlig, at skulde man endelig gaa hertil, „forekommer det mig selvfølgelig at være rigtigt at gøre det paa en særlig Lov og ikke, som her, sætte Spørgsmaalet om Forhøjelse eller Ikke-Forhøjelse ind paa Finansloven, de politiske Konsekvenser, det kan have, staa ethvert af dette Tings Medlemmer klart“. Den ærede Ordfører maa sikkert have overhørt denne Bemærkning, ellers vilde den ærede Ordfører neppe have indkasseret mine Udtalelser som en Anerkendelse af selve Princippet i dette Ændringsforslag. Det var kun en delvis Anerkendelse og kun Anerkendelse af en Del af det Princip, som ligger i det foreslaaede Ændringsforslag.

Med Hensyn til de Udtalelser, jeg i Gaar fremsatte om at basere den nu foreslaaede Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten paa den Skatteskala, som vi vedtog i 1903, og lade den Del af Forhøjelsen, som vi vedtog i 1909 i Anledning af Forsvarslovene, staa som noget for sig selv, tillagde Finansministeren mig i sine Udtalelser i Formiddags to Motiver. Det ene var dette, at jeg derved vilde undgaa en stigende Skala paa Formueskatten, det andet, at jeg ønskede, at det maatte staa klart for Befolkningen, at de mere